

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Soliditate Virtutis In Religioso Societatis Jesu requisita
Considerationes R. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu**

Druzbicki, Kaspar

Coloniæ, 1721

Consid. 16. De Virtutis soliditate in tribus Religionis Votis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60934)

cusabilis erit apud Deum , qui excusabilis non est apud se.

D I E S VI.

De speciebus Virtutum Solidarum. 1. De tribus Votis Religiosorum. 2. De Fide, Spe, Charitate, Humilitate, Patientia. 3. De resignatione, fervore, Efficacitate, Perseverantia.

CONSIDERATIO XVI.

De Virtutis soliditate in tribus Religionis Votis.

Actenus generale tantum virtutis solidæ nomen perpetuò usurpavimus ; illius solidandæ, in soliditate conservandæ, locum, tempus, occasiones, media & instrumenta & exempla ad considerandum proposuimus. Jam sequitur, ut ipsas etiam particulares virtutum solidarum considerandas proferamus. Atque 1. loco in medium prodeunt, paupertas, Obedientia, castitas, non quia eæ sint omnium primæ, sed quia hæ sunt Religiosi statûs constitutrices. Constat enim, substantiam Religionis in Votis tribus, scilicet paupertatis, castitatis, & obedientiæ consistere. Prima itaque solidæ Virtutis species est paupertas. Paupertas, inquam, spiritu, item re & veritate, quæ perinde nihil habeat, atque nihil amet seu cupiat,

est
piat. Nam et si non tam substantia hujus mundi ,
quàm cupiditas & amor substantiæ nocet ; tamen
substantia si habeatur (esto non amata) curatur.
cor ergo, quod Deum curare debuerat , ejus curâ
occupatur : & quia inter curam & amorem eorum,
quæ curavimus , modicum est intervallum , ideo
habita & curata difficile est non amare; atque non
est plenus Dei amor , si paupertas non est plena.
Non est autem satis , nihil cupere vel habere , sed
oportet insuper nihil habere , nihil cupere licitè
posse. Oportet adhuc etiam , in usu rerum solam
necessitatem , eamque rigidam spectare; & nihil ,
quod necessitas non exigit , attingere. Oportet &
hæc ipsa quæ necessitas poscit , non ex propria vo-
luntate vel quærere , vel accipere , vel retinere, sed
in his alieno à nutu pendere. Oportet etiam in ne-
cessariis viliora quærere & amare. Oportet ipsa vi-
lora , tanquam si essent optima , commodè , ut
diù serviant , servare; & velut Patrimonia Christi,
quibus tu indignus sis , custodire. Oportet hæc
ipsa quæ habes necessaria, statim ac voluntas aliena
accesserit, deserere, nec pro iis retinendis vel recu-
perandis sollicitum esse. Oportet , si quæ etiam ne-
cessariorum desint , æquanimiter ferre , modestè
petere , patienter exspectare ; ac si negentur , gau-
dere , & Matrem paupertatem tum demum veram
agnoscere. Nam pauperem esse, & in nullo egere,
quis nolit ? Majus est hoc omnibus mundanorum
possessionibus , qui cum pauperes non sint , nec
esse velint , multis tamen egent. Igitur si Religio-
sus, paupertatem professus, in nullo egeat , aut in
nullo

nullo egere velit, is secularium divitum paupertatis statum & paupertatem in nullo excedit, immò ab illis exceditur non tantùm in indigentiam, sed etiam in egestatis suæ tolerantiam, quorum neutrum delicatus Christi pauper experiri dignatur, perpetive potest. Mentitur ergo talis, dum se pauperem Christi dicit; cùm omnis seculi hujus dives, illo & pauperior, & paupertatis suæ amantior, aut saltem tolerantior est.

Altera species solidæ virtutis castitas est. Cujus neque amorem, neque media, neque perfectionem explico. Utor Sancti Patris nostri in hac re modamine. Angelicam ille requirit & mihi satis est. Custos Castitatis & zelator solidus laboret, vigilet, esuriat, oret, cor seu mentem seriis semper occupet. Tentationes vel importunissimas, contemnendo, & cor occupando, elidat, cum iisque, nec per speciem resistendi, nec per speciem corpus afflictiandi, cominus depugnet, sed alia omnia agendo dissimulet, conspectumque & congressum fugiat. Pericula non intret, nec sibi fidat. Humilitatem sectetur. IESUM Christum & ejus Matrem viscerosè amet. Sacramentis bene utatur. Nullam creaturam viscerosè, (esto spiritualemente, esto spiritualiter,) amet. Tentationes suas in semine adhuc, vitæ suæ Duci manifestet. Sensus & corpus molestiam & afflictatione atterat, omni genere & modo, quo discretè potest, sed imprimis inedia, & siti, & vigilia, & orationis assiduitate, ita ut murmuret corpus de spiritu dicens: Vivere non licet, & lascivire liceat?
præstat

præstat vivere aut saltem valere non posse, quàm lascivire posse. Religiosus, non quod caro poscit, sed quod spiritus velit, attendat. Sic tamen persequatur hostem, ut civem non interficiat.

Tertia species Virtutis solidæ, Obedientia est, de quâ in superioribus sæpiùs, & multa solida sunt proposita. Hic pauca addo. Obedientia, est tota Religiosi felicitas, vita, fortitudo, substantia. Hæc debet esse aliquando inobediens ex parte, idque in duplici casu. 1. Si quid honorificum, si quid secundum sensum & propensionem obedientis jubeatur, ægrè ad hoc obediens inclinari debet & non nisi adactus cedere, sincerèque cum imperante procedere, ac periculum inclinationis suæ manifestare. 2. Si quid vile, molestum, sensui, voluntati, judicio, rationi repugnans jubeatur, ad id propria voluntas (alioqui obedienti prohibita) sponte inclinari, evolare & festinare debet. Obedientia mors est tentationum omnium. Nihil facere debet Religiosus, quantumvis gravis & veteranus, quod nolit superior, quod nesciat, quod non approbaturus credatur. Obediens verus & perfectus non vult, non sinit, non exspectat, non gaudet moram injici obedientiæ seu imperio suo, non desiderat retractari imperium, intercessores & interpositores apud Superiorem non tantùm non curat, sed neque curatos admittit, neque interponentes se æquanimiter fert, sed potiùs denunciatur, impedit, prævenit; & hoc ipso ad exequendum festinat, quòd aliquos ad se ab obediendo eximendum

dum paratos novit. Alioqui collusor erit hostibus obedientiæ, & inobedientium frater. Obediens promptius minutis obedit Superioribus & Officialibus; quàm majoribus. Tantùm enim majoribus superioribus velle obedire vel libenter ac promptè obedire, superbia est, & personarum aucupatio, & non divinæ sed humanæ personæ in Superioribus consideratio, alioqui enim Deus ubique idem est, & ubique æquè dignus, æquè magnæ autoritatis. Obediens quantò major & dignior, majorisque autoritatis ac meriti persona est, tantò levior esse superioribus suis debet, neque illorum autoritatem premere, neque obedientiam gravare, (alioqui inter filios Sarviæ computabitur) sed potius debet se superiori primus subdere, facillimum & tractabilissimum præstare, ceterisque subjectionis exemplum dare, neque omninò supra vel extra obedientiam esse. Nam si quis extra obedientiam est, est etiam extra disciplinam, ergo non filius, sed spurium & adulterinum vitulamen. Sic enim argumentatur Apostolus ad Hebræos. Obediens, etiam cùm nemo testis est ejus obedientiæ, obedit. Obediens plenam & punctualem obedientiam exercet, ut nec jota, nec momentum, nec passum, nec pilum in obedientiæ sacrificio non expressum, non expletumque sinat. Obediens grandia & mira & quæ raris & non nisi insignibus imperantur, sibi imperari non cupit, non gaudet; communia & vilissima, & quæ nemo miratur imperari, hæc gaudet sibi imperari & his occupari. Obediens obedit, ut obediat; estque ejus præmijum

mijum

mium obedisse ; vult post obedientiam peractam redargui , gratitudinem non spectat ; tacitus ac si nihil esset actum , incedit. Obediens diem , quo non obedivit alicui vel in aliquo , illum perdidit , & Religiosus non fuit. Obediens , in lectulo obedientiæ , & ultimum spiritum suum in obedientia & ex obedientia emittere debet. Obediens vult non videri obediens. Obediens personam hominis in eo , cui obedit , non videt , neque , timet , neque amat , sed Christum intuetur. Estque hoc obedienti (sicut debet esse omnibus) perfecto persuasum ; quod in Superiore , respectu obedientiæ & obedientium , persona hominis non sit , sed Dei ; ut proinde nec imperet homo sed Deus , aut certè homo-Deus , seu indutus hominem Deus ; nec etiam obediens obediatur homini Deo , seu hominem induto Deo. ad instar ejus , quod in Mysterio Incarnationis credimus , in quo antequam Pater æternus diceret nobis de Christo. *Hic est filius meus dilectus , ipsum audite.* Matth : 17. 5. Antequam visum promulgaret Magistrum nostrum , illique obediendum præciperet , abstulit ab illius humanitate personam hominis , & dedit illi personam Dei filii sui , ut sic , & qui doceret nos , esset Deus seu Homo-Deus , indutusque hominem Deus , & nos audiremus , obediremusque Christo non homini , sed homini-Deo , indutoque hominem Deo : atque ita sicut obedisse Christo , obedisse fuit Deo , ita obedisse Prælato , obedisse est Deo ; & sicut non audire , contemnere , obmurmurare Christo , est & erat non audire , contemnere , obmurmurare Deo , sic & modò non

non

non audire Prælatum, obmurmurare majoribus, contemnere imperantes, est obmurmurare Deo, non audire Deum, contemnere Deum. Itaque videamus, an justè dictum sit: *Qui vos spernit, me spernit: qui vos audit, me audit*, Lucæ 10, 16. Videamus, an justè dictum sit: Non te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos. videamus, an justè dictum sit, esse quasi peccatum ariolandi non obedire, & quasi scelus idololatriæ, nolle acquiescere. Dico vobis, quicumque obedientiam profitemini hominibus propter Deum, Sacramentum hoc magnum est, & nescit homo pretium ejus.

Sed sufficiant ista quæ dicta sunt. Inspiciamus vota nostra, probemus soliditatem virtutum nostrarum, & virtutum quidem harum nunc prædictarum eò diligentius, quòd ad earum supremam perfectionem, Votorum sanctissima devotione amplius obligamur.

